

BOOKA.

Knjiga **230**

MAGDALENA BLAŽEVIĆ
VUČJA KUĆA

© Magdalena Blažević, 2025.

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Cara Lazara 12
office@booka.in

www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA
Sanja Bogičević

KOREKTURA
Booka

PRELOM
Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA
Diana Adili

ŠTAMPA
DMD štamparija

Beograd, 2026.

Sva prava zadržana.
Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez
pismene saglasnosti izdavača.

MAGDALENA BLAŽEVIĆ

VUČJA KUĆA
i druge proze

*Kiselo grožđe jeli su oci,
a djeci utrnuše zubi.
– Ezekiel 18 : 2*

sestri

Vučja kuća

U kući na kraju sela živjela je balerina Danja. Nosila je haljinu, tanku, bijelu kao ljiljan. Izvodila piruete i skakala tako visoko da je rukom dodirivala vrhove šumskih krošanja...

Tako je majka započinjala priču, pravu, pravcatu bajku sa sretnim krajem. Pokušavala sam zamisliti drugačiju kuću od ove, ali nisam mogla, u glavi sam i dalje na vrhovima prstiju išla kroz mračni hodnik, ulazila u špajz narkrcan vrećama brašna i šećera, loncima svinjske masti i teglama ukiseljenog povrća, pekmeza i slatkog od dunja pa se penjala drvenim stepenicama na tavan, u tišini kakva priliči balerini. U kuću su me iz podivljalog vrta pratile biljke i tako kuću uzele pod svoje – ruže penjačice uspuzale su do vrha zida pa prešle na krov i zacrvenile ga, zavukle se kroz tavanski prozorčić i pružile trnovite grane preko drvenih krovnih greda s kojih i sada, okrenuti naopačke, vise osušeni buketi suncokreta, makova, ruža, azaleja koje je odavno trebalo skinuti jer kad vjetar zapuše, odozgo padaju trunčice suhих listova, ponekad i cijele latice, pa drveni pod tavana izgleda kao jesen pod

krošnjom. Majka je posvuda sadila ruže i otac bi, kad bi zapeo za neku od njih, opsovao i iščupao je iz korijena. Najljepše su ružičaste koje cvatu uz stepenice što vode do ulaznih vrata kuće i sada im cvjetovi nisu osakaćeni kao kad im je majka, kad bi tuda prolazila, kidala latice i kao hostiju ih spuštala na jezik. Pokušala sam nekoliko puta prožvakati baršunaste latice, ali sve što bi mi ostalo u ustima nakon što bih ih progutala bila je gorčina. Cvjetovi su krhki, ali ponekad ne odolim i stisnem ih u šaci da osjetim nježnost. Kad je rastvorim, ostane mi puna šaka, kao da sam ruku zavukla u jastuk s perjem. Puzavice, bršljan i orlovi nokti, zaposjele su gornji zid kuće, provukle se kroz pukotine pod krovom i razbijene prozore. U početku sam im mladice skidala sa zidova, kidala ih i kao zmije izbacivala napolje, ali bi one preko noći pronašle put natrag. Šuma se spustila prema dvorištu, i sad vuk može neprimjetno sići u selo. Otac nije dao da se stabla sijeku ni da se krči šipražje. Volio je šumu, ustajao u zoru, tuširao se hladnom vodom i dugo grlio stabla napajajući se njihovom snagom.

– Lud je!

Majka ga je gledala kroz prozor dok je ispijala kavu i pušila prvu cigaretu.

– Brat ti je na oca, a ti si moja.

Uхватила me za ruku i odvela u svoju sobu pred ogledalo.

– Vidiš li da smo iste! Ali ti ćeš stvarno biti plesačica. Bila bih i ja da se nisam udala. Jednom kad raširiš noge, stižu te nevolja za nevoljom.

Razodjenule smo se i odjeću bacile na pod pored njezine mašine za šivanje, koju je uvijek držala urednom.

Svaki komadić tkanine bio je složen na policu uza zid jer je znala za koju će ga kreaciju kasnije iskoristiti.

– Tijelo ti je vreteno. Suđeno je!

Stajale smo u gaćicama ispred ormara od lakiranog drva na čijim je vratima selotejpom zalijepljena slika Isadore Duncan. Na obali je mora, u elegantnom skoku. Nosi tuniku tanku kao dašak, glava joj je nakrivljena, a lice se ne vidi od podignutih ruku.

– Zadavila se vlastitim šalom! U pravoj filmskoj sceni! Možeš li to zamisliti, Danjuša?!

Oči bi joj se zacaklile kao kad bi na starom gramofonu koji je otac donio s ratišta začula *Labuđe jezero*. Nije dala da tada itko u kući pravi buku.

– Zaključajte kuhinjska vrata!

Ako je brat i urlao sa svog kreveta, mi ga nismo čule. Stajale smo negdje na pozornici, osjećale da od muzike lebdimo. Otvorila je ormar pun haljina koje je sama sašila. Šivala je po narudžbi za žene u selu, najčešće sukne od tamnoplavog i sivog tvida, crne i smeđe kapute. U bilježnici je imala mjere svake žene, kao što doktor ima karton pacijenta. Bila je nepogrešiva, inzistirala na tome da probe nisu potrebne i nije se dogodilo da nekom sašije premalen ili prevelik odjevni predmet. Na večer, kad bi završila sa šivanjem po narudžbi, šivala bi haljine od satena, šifona, muslina i tila, ali ih nikad nije nosila osim u kući, jer je izlazila samo na pijacu i u crkvu. Otvorila je ormar i izvadila za sebe jarkocrvenu haljinu iznad koljena, potpuno golih leđa, te kostim balerine i prave baletne papučice za mene. Bile su nošene, ne znam gdje ih je nabavila, ali sam bila sretna. Pomogla mi je da odjenem kostim, privezala svilene

vrpce papučica za listove i potom odjenula svoju crvenu haljinu.

– Meni ne trebaju papučice, uvijek plešem bosa!

Čim bi odjenula jednu od svojih haljina, tijelo bi joj poprimilo drugačije držanje, čekalo je da ga muzika pokrene. Otvorila je gramofon, igla je dodirnula ploču, i začula se muzika, svečana kao naše haljine. Vrtjele smo se, plesale ozbiljnih lica sve dok se nismo umorile i pale na pod vrelih, zadihanih tijela. Grlile smo se i majka je dugo i tiho plakala sve dok nije začula oca kako je doziva.

– Kaćaaa?! O, Kaćaaa?!

Pridigle smo se, skinule nabrzinu i haljine vratile u ormar. Majka je izašla da nađe oca, a ja sam ostala stajati ispred ormara promatrajući tanušno tijelo mlade Isadore Duncan. Možda ću jednom sresti pjesnika. Pisat će stihove samo za mene.

U sobu je ušao brat. Uhvatio me za vrat i prislonio uza zid.

– Ti si mala kurva. Vidio sam te kako se jebeš. Svi su vidjeli kako se jebeš.

Zaurlao je i stao se šakama udarati u grudi, a ja sam sjela na pod i sakrila glavu rukama. Više ga majka nije mogla sama svladati, pa je otac sve više vremena provodio u kući, a brat gotovo da je nije napuštao. Prije bi, nakon ovakvih epizoda, legao na krevet u kuhinji i ječao kao da mu se bliži posljednji čas, majka bi mu dala lijekove i on bi satima i danima spavao, ali tada je nastavio nasrtati na njih dvoje, na kuhinjske prozore i zidove sve dok otac nije zaskočio na njega s leđa, oborio ga na pod i vezao mu ruke. Podigli su ga na krevet i pustili da se sam smiri. I dalje se bacakao kao riba u mulju, psovao i proklinjao ih.

Ostala sam u sobi dok majka nije došla po mene. Donijela je vreću i sve što je od mojih stvari ostalo u prizemlju spremila unutra i na vrhu je privezala komadom vrpce.

– Odvest ću te babi, bit će nam lakše.

Nisam htjela ni čuti, nije mi smetalo da se potpuno preselim na tavan, zvala sam ga svojim odajama, baš kako su svoje sobe zvale dvorske dame u Zagorkinim romanima. Tu su već otprije bile moje stvari – stari madrac s posteljinom, mala polica s knjigama, kavez s bijelim zecom, a u najmračnijem ćošku tavana oružje, nekoliko bombi i tri puške. Snajper i dvije lovačke. Kad je nakon rata na vrata došao strani vojnik i zatražio da predamo oružje koje možda imamo u kući, majka je otišla u kuhinju i donijela dva metka. Uzeo ih je i pitao:

– No guns?

Majka i ja odmahnule smo glavom.

Zatražio je vodu i donijele smo mu čašu toplog kiseljaka jer zbog redukcije opet nije bilo tekuće vode. Stale smo na prozor i gledale za njim kako silazi niz put. Pale smo na pod od smijeha. Kuće u selu pune su oružja, ali ga nitko ne predaje. Ne vjerujemo nikome, najmanje stranim vojnicima. Oružje je i sada u ćošku tavana, ali je snajper ostao pod prozorom. Tu sam ga prenijela onog dana kad se u jednu srpsku kuću doselio Antonio, mlađić koji je tek završio srednju školu i sada u gradu radi na baušteli. Pratila sam u koje se vrijeme vraća s posla i koje mu djevojke iz sela svraćaju navečer. Ipak, uživo smo se sreli tek kasnije, kad smo se oboje pješice vraćali iz grada. Sustigao me blizu svoje kuće.

– Tebe sam već vidio u gradu.

Pružila sam mu ruku.

– Danja!

Približio mi se i nasmiješio.

– Ti si crna Brigitte Bardot.

– A, ne, neću biti glumica, nego plesačica.

Glasno se nasmijao.

– Stvarno? A kad ćeš mi pokazati kako plešeš?

Već smo stajali kod skretanja za njegovu kuću.

– Svrati. Znaš gdje sam.

Otišao je, a ja sam požurila kući i, ne javivši se babi, otrčala na tavan. Sve o čemu sam mogla misliti bili su Antonijev osmijeh, svijetla kosa i maslinasta koža. Ležala sam na madracu s rukom među nogama i osjećala kako mi se toplina širi tijelom. Željela sam osjetiti njegovu težinu na sebi. Pratila sam ga i dalje snajperom i nadala se da ću ga opet sresti na putu do kuće ili ujutro u autobusu, ali ga nije bilo, pa sam danima išla u polje putom koji prolazi pored njegove kuće i srce bi mi zalupalo svaki put kad bih čula škripu vrata ili vidjela otvoren prozor. U polju bih šetala uz vrbik ili sjedila uz prugu samo da bih u povratku opet prošla istim putom.

Već je padao mrak kad sam ga našla kako sjedi na stolici pod orahom. Mahnuo mi je, i vršak cigarete je poletio zrakom kao krijesnica. Stajala sam ispred njega čekajući da prvi nešto kaže.

Rukom je pokazao da mu sjednem u krilo.

Vruća zemlja i znoj.

– Koliko ti je godina?

– Šesnaest – slagala sam.

Zavukao je ruku pod moju haljinu, dodirnuo vršcima prstiju unutarnju stranu bedara pa međunožje, preko gatica.

– Mala, slatka Brigitte!

Izvadio je cigaretu iz svojih usta i stavio je u moja i ja sam povukla, a da se nisam nakašljala.

– U pravu si, imaš noge plesačice.

Uto sam na cesti začula babin glas kako me kroz plač doziva. Potpuno sam zaboravila da sam već trebala biti u kući. Ustala sam i potrčala. Pokušala me uhvatiti za ruku, ali sam se otrgnula i požurila ispred nje.

– Sad se još vucaraš s ovim mangupom. Majka bi ti bila ponosna.

Otkako sam ostala sama, spavam u babinoj kući. Zovem je babinom iako u njoj živi i did, ali sve što on posjeduje stoji u radionici, na policama s alatom, i u jednom koferu ispod bračnog kreveta. Baba spava u plišanoj fotelji pored mog ležaja i stražari nada mnom. Obje se boji mo šume i vuka. Čim padne prvi mrak, stane na verandu i vikne moje ime:

– Danjaaaa! Jadrankaaaa!

Tada siđem s tavana, zaključam kuću i požurim k njoj. Pošalje me unutra, a ona ostane na verandi promatrajući strminu i šumu iznad sela. Prekrsti se na svaki zvuk koji odande dolazi, bilo da čuje džur dogana ili sovu. Kad uđe, zaključa, podupre vrata stolicom i zamračí prozore kao da će nas to spasiti od vučjih zuba. Namaže mi kruh maslacem i marmeladom i donese šolju toplog mlijeka pazeći da sve pojedem. Dok ne zaspimo, gledamo seriju. Baba snima epizode *Esmeralde* preko dana da navečer gledamo zajedno. Nije kao druge babe u selu, razumije se u sve – u kućanske aparate, matematiku, čita knjige i ne veže maramu oko glave, šminka se i baš svako jutro odijeva drugu, čistu haljinu čiji pojas čvrsto veže na i dalje tankom struku.

Prije nego što se zavalj u fotelju, obriše karmin s usana i tada pomalo liči na ženu na samrti. Did je posljednjih dana stalno u sobi. Ujutro kad ustanem, vidim ga mršavog i skvrčenog pod jorganom. Rana na čelu povijena mu je bijelim zavojem, s crvenom točkom na desnoj strani. Prošlo je nekoliko dana otkad je otišao u bolnicu da mu se s čela ukloni kvrga koju je imao od rođenja. Kad se vratio, nije mogao prepoznati babu, spremio je svoje stvari u koferi i zaputio se na brdo, u kuću u kojoj je odrastao, ali je na putu svratio do brice i zatražio da mu se na čelavu glavu namjesti frizura kakvu je nosio u mladosti. Odbijao je pojaviti se drugačiji na kućnom pragu. Kad je otišao, baba se nije uzrujavala, pustila ga je da ode, a kad su ga predvečer vratili umorna i izgubljena, dala mu je da jede i spremila ga u krevet. Iz šupe je donijela eksere i čekić pa zakovala prozor u spavaćoj sobi i naposljetku zaključala sobu.

Brzo smo se navikle na to da više ne možemo računati na dida i kao da su gubitkom njegova sjećanja nestale sve naše zajedničke uspomene. Jedina koja je jasno urezana u moju svijest jest ona kad se s lanca otkinuo naš pas. Bjesnio je i režao kao da nas ne poznaje. Did i ja sjedili smo na verandi iako je bila ciča zima i gledali kako otac ljutit izlazi iz kuće.

– Daj mi ruku.

Spustila sam na njegov dlan lijevu ruku, na kojoj se crnio nokat na palcu. Nekoliko dana prije zgnječila su ga vrata.

– Okreni se.

Okrenula sam se i otkinuo mi je nokat s palca. Uzeo je flašu rakije, potegao nekoliko gutljaja pa je prolio po rani. Baba je donijela zavoj i zamotala mi prst.

Uto je otac šutnuo psa u stomak i povukao ga za ogrlicu. Cvilio je sve dok nije osjetio težinu lanca oko vrata. Tad nas je prepoznao.

Ujutro kad ustanem da se spremim za školu, baba izađe za mnom na verandu i mačke u korpi malo podignu glavu ne ustajući jer znaju da još nije pošla da ih nahrani. Baba ide za mnom do ulaznih vrata jer se boji da me gore možda u zasjedi čeka vuk. Kad vidi da ispred kuće nema nikoga i da su vrata zaključana, vrati se kući. Na verandi pregleda svoje crvene pelargonije, otkine suhe cvjetove i malo ih zalije, a mačke skoče tek kad ode u kuću i otvori frižider, odakle nosi mlijeko i ostatke mesnog nareska. Pazi da je nitko ne vidi tako neuređenu i kad me isprati u školu, ode se našminkati. Nosi karmin crven kao pelargonije, čak i sada dok smo u žalosti. Majka je govorila da se baba nikad ne bi udala za dida jer ne pristaju jedno drugom, bila je trudna i did je bio jedini muškarac u selu koji ju je htio spasiti sramote. Trudna se vratila s jedne od ekskurzija na koje je redovito išla, a da ni sama nije znala tko je muškarac s kojim je zatrudnjela. Baba ga nikad nije spominjala, ali je majka govorila da se zaljubila u Italiji i da čitav život voli tog tamnog muškarca plavih očiju kakve su naslijedili otac i brat. Baba s didom nema djece. Nije ih željela, kao ni dida.

Majka se pred zoru penjala na tavan, lijegala pored mene na madrac i plakala:

– Opet sam sanjala crnog psa. Pratio me dok sam u naručju držala bebu. Bila je tuđa, ne znam čija. Željela sam pobjeći, ali nisam znala kamo, pa sam se sakrila u prvu kuću otključanih vrata. Pas je divljao pred vratima, režao i zavijao, bojala sam se da će zubima srušiti vrata.

Nosila sam bebu u naručju sve dok lavež nije prestao, i tek kad sam bila sigurna da je otišao, izašla napolje. Pred vratima sam ugledala kuće, tek progledalo. Bila sam sigurna da je to onaj isti, crni pas. Nisam se dvoumila, s puta sam uzela veliki kamen i smrskala mu glavu. Trčala sam s bebom u naručju ne osvrćući se, ali sam čula kako crni pas i dalje zavija i cvili.

Ležala je na mojim grudima kao da je ona moje dijete pa se učas trgnula, obrisala spavaćicom lice i sišla u prizemlje. Iako sam bila odvojena od ostatka kuće, do mene su od ranog jutra dopirali različiti zvukovi, smjenjivali su se plač, muzika, bratovi krici i očeve psovke. Ležala bih nepomično na madracu i gladila bijelo zečje krzno. Dobro se sjećam, bio je pokladni utorak i čim je majka sišla s tavana, začulo se cvrljenje vrelog ulja na šporetu, što je bilo dovoljno da osjetim miris vrućih krofni uvaljanih u šećer. Bila je spora, trebalo joj je dugo da isprži jaja, a kamoli da zakuha i ispeče krofne. Krulilo mi je u želucu i jedva sam dočekala da drškom metle kucne o tavanski poklopac. Otvorila sam ga i na stepenicama ugledala tanjur s četiri krofne zaprašene šećerom. Jela sam pored prozorčića, a zec je pored mene njuškao, odnekud izvlačio stare listove kupusa, sjeckao ih zubima i glasno žvakao. Cijeli dan ostala sam na tavanu jer se odozdo čuo bratov glas, i majka mi je nekoliko puta ostavljala tanjur s hranom na stepenicama.

Već je padao mrak i s prozora su se vidjela svjetla na kućama, mutna i blaga kao kasnojletna magla. Brzo smo se navikli na svjetlo kad je struja došla nakon godinu dana mraka i kuća je zazujala od frižidera, zamrzivača i sijalica. Brat i ja upalili smo televizor i prebacivali

programe na daljinskom iako smo znali da nećemo pro-
naći nijedan. U videorekorderu još je uvijek bila kasete s
akcijskim filmom *Krvavi sport*, koji prije rata nismo stigli
vratiti u videoteku. Gledali smo iznova, i iznova. Brat je
stajao nasred sobe i imitirao Van Dammea sve dok mi
ruke i noge nisu pomodrjele.

Bilo je vrijeme da se spremim. Odjenula sam kostim
balerine, navukla papučice i sišla u prizemlje. Kuhinjska
vrata bila su zatvorena i izašla sam na prstima u dvori-
šte. Majka je već stajala napolju ogrnuta kaputom. Ugle-
dala me, rastvorila usta od čuđenja i prekrížila ruke na
grudima, ali brzo se uozbiljila i podigla ponosno glavu.

– Arabesque, Danja!

Pretvarala se da je učiteljica baleta. Šakama sam zgra-
bila pepeo s gomile na rubu vrta te poslušno raširila ruke
i podigla nogu uvis. Bijeli ljiljan!

Okret, dva, tri...

Iz mojih se ruku prosipao pepeo. Popuštala sam stisak
i posljednje sive pahulje poletjele su zrakom. Neka otje-
raju šumske zvijeri. Pojest će me, mislila sam, i sutra će
zvoniti crkvena zvona.

Kroz selo sam išla s korpom u rukama, zvonila i pred
vratima se okretala na jednoj nozi. Korpa se punila sme-
žuranim jabukama, ohlađenim krofnama, žutim kova-
nicama i tvrdim karamelama. Papučice su bile mokre i
prljave, noge utrnule od studeni. Kasnije sam na tavanu
sjedila leđima uz vrući dimnjak s nogama umotanim u
deku. Zec se vrtio oko mene i naposljetku se ugniježdio
na mojim nogama. Kako je studen popuštala, koža na
nogama počinjala je peckati i boljeti. Papučice su visjele
okačene preko grede, potpuno upropaštene.

Na kućama su se počela gasiti svjetla i prozor je na jednom potpuno utonuo u mrak.

Iz prizemlja se više nije ništa čulo.

Legla sam na madrac i zaspala u kostimu balerine.

Začarana Odette.

Jutros sam ustala najtiše što sam mogla i bosa izašla iz kuće da se baba ne probudi. Spavala je čvrsto, pa je ni škljocanje brave i škripa vrata nisu trgnuli iz sna. Tjerala bi me da jedem, a za to jutros nemam ni volje ni vremena. Tek kad sam izašla, shvatila sam da su mi papuče ostale pored kauča, ali se nisam mogla vratiti unutra. Trčala sam bosa uz puteljak mokar od rose. Za stopala su mi se lijepili blato i suha trava. Jutro je bilo mirno, šuma tiha, nisu se čule ni ptice ni vuk. Imala sam pametnija posla od toga da se brinem o šumi. Otišla sam u vrt i osjetila kako mi stopala propadaju u meku, vlažnu zemlju. Po povrću su klizili puževi, hranili se sočnim listovima jer baba ne dopušta da se povrće bilo čime prska. Išćupala sam iz zemlje dvije mrkve i otkinula jednu manju glavicu kupusa. Uzela sam ključ s dovratka i otključala kuću. Povrće sam spustila na poklopac zamrzivača i najprije otišla u kupatilo. Tamo voda u vodokotliću neprestano klokoće, curi u WC šolju, pa se vodokotlić uzaludno pokušava napuniti. Unutra je bilo mračno jer je i ono malo svjetlosti što bi padalo s prozora bilo zastrto ružinim granama. U zahrđaloj kadi našla sam još jednu otpalu pločicu. Kuća izvana i iznutra izgleda trošnije od drugih kuća u selu koje su napravljene prije naše, sve zbog hladne šumske vode koja joj napaja temelj i zidove. Skinula sam spavaćicu, okačila je na vješalicu na

vratima i pustila vodu nad kadom. Skinula sam gaćice i ostavila ih na podu. Ušla sam u kadu da operem noge. Okretala sam slavinu na toplu vodu, ali je i dalje tekla hladna. Oprala sam noge i kratko se istuširala. Zaboravila sam ponijeti peškir, pa sam se obrisala spavaćicom. Upalila sam svjetlo na ormariću s ogledalom te izvadila sjaj za usne i maskaru i našminkala se. Odvezala sam kosu i počešljala je četkom. Svidjelo mi se kako izgleda i pustila sam je da pada niz leđa. Gusta je kao šuma i majka je ponekad dok bi me češljala govorila da unutra žive kosovi, čavke i vrane. Podizala mi je kosu objema rukama i pretvarala se da su dva velika krila imitirajući ptičji zov, svakog časa mogla bi se preobraziti u pticu i izletjeti kroz prozor.

Gola sam otišla u majčinu sobu i stala pred ogledalo. Mogla sam je vidjeti kako stoji pored mene i govori:

– Pogledaj nas, iste smo, Danjuša!

Njenu sobu držim urednom i rijetko u nju ulazim, ali jutros sam morala. Navukla sam majčine gaćice i isprobala grudnjak. Pristajali su mom tijelu, baš kao njezinu. Sve se kćeri naposljetku preobrase u majke, htjele to ili ne. Na gornjoj polici iznad složenih bluza stajala je bočica s parfemom, malo fali da se potpuno isprazni, ali bit će dovoljno za još nekoliko puta. Prsnula sam malo na vrat i zapešća. Nina Ricci. Otvorila sam drugi dio ormara i pronašla haljinu koju je nosila kad bi izlazila u grad – plava s blijedim cvjetovima maka. Bila mi je malo široka u struku, ali sam našla remen i stegla ga. Zatvorila sam ormar i još se jednom pogledala. Stala na prste i zavrtjela.

– Bit ćeš prava plesačica!

Mlada Isadora Duncan plesala je sa mnom.

Sa zamrzivača sam uzela povrće i popela se na tavan, gdje me čekao zec. Čuo je da sam ušla u kuću. Poljubila sam ga među uši pa otkinula nekoliko listova kupusa i izlomila mrkvu. One stare, suhe pokupila sam i bacila u korpu. Obrisala sam ruke o plahtu jer sam se bojala da bih mogla zaprljati haljinu. Dok sam spremala torbu, čula sam ga kako glasno zoba. Prije nego što ću sići niz stepenice, s grede sam uzela ljetni šal i omotala ga oko vrata. Majka je kupila nekoliko, svaki protkan srebrnim nitima.

– Dolazila je Ajša, donijela je punu torbu šalova. Pogledaj kako svjetlucaju na suncu!

Sa srebrnim nitima na suncu su svjetlucale i naše oči.

Spustila sam se u špajz i pojela nekoliko kriški suhih jabuka i dvije žlice marmelade od šljive. Ostale su mi još dvije. Obula sam tenisice iako nisu išle s haljinom, ali nisam imala ništa drugo, zaključala kuću i spustila se u dvorište, gdje me već čekala baba. Ljutila se što je nisam probudila kad sam ustala.

– Gdje si pošla u toj haljini!? Smrznut ćeš se...

Napravila mi je sendvič i pružila nekoliko kovanica. Baba uvijek ima novaca jer kupuje i prodaje zlato. Kad se netko u selu ženi, dođe k njoj da izabere nakit. Prije je s ekskurzija donosila zlato skrivajući ga na granici u kutijama s margarinom. Prsti su joj puni prstenja, nosi naušnice i dvije ogrlice, a najvrednije što ima, zlatni sat koji ne skida s ruke, ostavit će meni jednom kad umre.

Jutro je bilo maglovito, ali su se s ceste vidjele klu-pa i nadstrešnica na proširenju pored ceste. Stanica je otvorena tik prije rata i taj je dan u selu vladalo dobro raspoloženje, svirala je muzika, okretali su se prašćići na

ražnju, jeli smo kolače. Jedino majka nije htjela sudjelovati. Rekla je da joj se kič gadi, a brat i ja otišli smo s ocem u dvorište kuće pored kojeg je stanica i cijeli dan jeli i gledali kako se igra kolo. Kući smo se vratili tek kad je pao mrak i kad nas je zabolio stomak od šećera. Nisam mogla reći majci da se meni kič svidio.

Antonijeva kuća bila je u mraku, što je značilo da je već otišao ili da još uvijek spava. Htjela sam mu otići na vrata da ga probudim, ali sam produžila dalje, nisam željela da me ljudi vide pa da kažu babi. Ujutro kroz selo prolazi jedan krcat autobus i ponekad je pitanje hoćemo li se moći svi ugurati unutra. Obično stojim na stepenicama i čvrsto se držim za rukohvat da na prvoj krivini ne ispadnem na cestu. Pustila sam da svi uđu, nadajući se da ću vidjeti Antonija kako stiže na autobus u posljednji čas, i stvarno, prije nego što sam se pokušala ugurati unutra, ugledala sam ga kako se autom zaustavlja iza autobusa. Nisam znala da je kupio auto. I dalje sam stajala pored vrata autobusa kad mi je kroz poluotvoren prozor doviknuo:

– Hajde, uskači, šta čekaš!

Potrčala sam bez razmišljanja, više me nije bilo briga šta će ljudi reći, sjela sam pored njega i bacila torbu na zadnje sjedište.

– Dobro izgledaš, Brigitte.

– Sviđa ti se?

– Kažem ti, kao glumica.

Autobus je već krenuo, a on je nagazio na gas i učas ga prestigao. Nastavio je voziti brzo i na krivinama, pa sam od straha stiskala rubove sjedišta. Primijetio je da se bojim.

– Ništa ne brini!

Lijevom je rukom držao volan, a desnu zavukao pod haljinu i stiskao mi koljeno. Otvorio je prozor i pojačao radio:

*Ti dobro znaš da glavu gubim
Jer želim samo tebe da ljubim...*

Htjela sam tako zauvijek. Da smo sami i da nitko ne zna gdje smo. Ni baba.

U gradu se nije zaustavio pored škole, nego je pojurio cestom koja vodi izvan grada. Znala sam kamo idemo i opet me iznutra obuzela vrelina. Pogledao me kratko i namignuo mi. S divlje deponije pruža se pogled na cijeli grad i okolne planine. Zaustavio se na rubu ponora i bojala sam se da bi se auto mogao survati dolje.

Spustili smo sjedala i gledali jedno u drugo kao da ležimo u krevetu na jastucima. Izula sam se i sama skinula haljinu. I Antonio se skinuo i postavio me da legnem na sredinu, između dva sjedala. Više mi se sviđalo dok me ljubio nego kad je skinuo gaće i ušao u mene, ali brzo je završio, pa smo se opet mogli ljubiti.

– Pođi sa mnom, Brigitte. Dobio sam posao na moru. Ja ću raditi, a ti pleši!

Ostali smo ležati goli na spuštenim sjedištima i sve što smo pojeli za cijeli dan bio je babin sendvič. Željela sam da se ne vratim kući, da ne idem u školu, da svaki dan ležim gola s Antonijem i da umjesto na deponiju i ovaj grad gledamo u more. Plesala bih na obali baš kao Isadora Duncan! Majka bi bila sretna! Poželjela sam isti čas ustati, zavrtjeti se na prstima i napraviti nekoliko okreta.